

Kortárs írónk, Borbély László *Büntetlenek* című regényét olvastam az elmúlt napokban. A tragédiával végződő cselekmény a pesti „aszfaltbetyárok” világában játszódik. Tanúi lehetünk, mint sülyednek egyre mélyebbre az apátlan anyátlan generáció tagjai a bűnözés mocsarába.

A mű főhőse, Csontos Ferenc testnevelő tanár személyes sorscsapásai ellenére folytatni akarja pedagógusi és edzői hivatását. Így kerül kapcsolatba Ördög Máté nevű tanítványával, akit egyre jobban magába szippant egy naplopókból, semmirekellőkből álló társaság. A kis stikliket idővel nagyobb balhék követik. Az ökölvívó edzések, a versenyek sem jelentenek kitörési lehetőséget a fiú számára, indulatait, a benne halmozódó feszültségeket nem képesek megszelídíteni, helyes irányba terelni. A sport varázsereje itt csődöt mond. Csontos nem tesz le a kölyök megmentéséről. A tanárember atyai törődését a fiú is érzi, de a banda szívéhatása mindent felülmúl. Ilyen előzmények után aligha hőkkenünk meg azon, hogy füvet szerezve betépett állapotban képes fegyvert fogni jóttevőjére.

Borbély László írása haj-

Prófécia? Fátum?

szálpontos korrajz. Diagnózis. Láttelel. Az Ördög Máték egyre többen vannak, a Csontos Ferencek pedig egyre kevesebben. Mára már a vidék sem kivétel, a „romlás virágai” ott is tetten érhetőek. Sajnos úgy élünk, mint akik nem akarnak tudomást venni erről. Valahol persze mindenki érzi, ez nem csak „egyesekek” ügye, hanem mindenkié. Mindegyikünké. S a változtatáshoz változnunk kellene. Fölhagyni a lassan mindent eluráló önzéssel. Mert bizony őrzői vagyunk testvéreinknek.

A regény prologusa egy Györgyfalva nevű települést említ. A község elnevezése a középkorra nyúlik vissza. A legenda szerint a törökidulást megelőzően maga Szent György jelent meg, hogy összegyűjtse a gyerekeket és biztonságos helyre menekítse őket. Arra is gondja volt, hogy harcolni és írni-olvasni tanítsa őket, valamint lelkükre kötötte, a vészterhes idők után a falut nekik kell újjáépíteniük. A „Sárkányölő” azzal búcsúzott, visszatér, ha úgy látja, hogy a veszélybe került fiataloknak szükségük van rá.

Nem merész dolog-e napjainkat e letűnt korszakhoz hasonlítani? Hol vannak a ma Néri Szent Fülöpjei, Bosco Szent Jánosai? És ha eljőnnének közénk, vajon az ő sorsuk is szükségképpen tragédiába torkolna? Lehet egyáltalán ilyen ellenszélben hajózni? Mi az, amit az író sejtetni akar? Prófécia? Fátum?

Horváth Lóránt
plébános

Az ember törekeny mivolta

Henri Boulad SJ szentbeszéde
Alexandria, 1998. március

Kedves Barátaim!

A Föld három leggazdagabbnak tartott országa: Kanada, Svájc és Japán. Egyszer Japánt, másszor Kanadát és megint máskor Svájcot tartják a leggazdagabbnak. A világ-gazdaság hatalmasnak csúcsán állnak, jóval Észak-Amerika előtt, amely csak a kilencedik helyen van. Noha az elmúlt hónapban a gazdasági óriások egyikének, nevezetesen Kanadának nem kellett több egy-két fok hőmérsékletcsökkenésnél ahhoz, hogy kitörjön a pánik. Vihar, jégeső, hófúvás meg egy kis ólmos eső, és máris minden leállt. Áramszünet. A levél, amelyet egy hónappal ezelőtt postáztam, még nem érkezett meg. Egy technikai csúcson lévő országot - megbéníthatott az eső!

Eszembe jut egy másik történet. Ha jól emlékszem Reagannek és Gorbacsovnak kellett volna találkoznia, hogy világraszóló fontosságú dolgokat beszéljenek meg egymással - a két világhatalom két első embere - Málta szigetének közelében a két érkező repülőre várakozó anyahajón. Ám egyszer csak vihar tört ki a Földközi tengeren, s lehetetlenné tett minden kommunikációt. Félbe kellett szakítani a megbeszélést. A repülőket fogadó és a csúcstechnológiák minden elképzelhető eszközével felszerelt anyahajót a vihar működésképtelenné tette. Eső, szélvihar, háborgó tenger - és a világ két leghatalmasabb embere máris tehetetlenné vált.

Egy másodpercekig tartó földrengés - és Japán leterítve. Vul-

kán, szökőár, földcsuszamlás - bolygónk dermedten veszi tudomásul, hogy nincs mit tenni ellene.

Miért mondom én mindezt? Azért, hogy tudatára ébredjünk a mi Földünkön érvényesülő emberi létfeltételek törekeny mivoltának. Mert hát mi is az ember? Eszünkbe jutnak a gazdasági óriások, a multinacionális vállalatok világhatalma. Megilletődünk a felhőkarcolók és a technika egyéb csodái láttán. S mindettől meg vagyunk babonázva. Aztán időről időre az Úr tudunkra adja: „Mindez homokra épült, gyermekem, ne hagyd magad elbűvölni!” S amit a világhatalmakkal és a csúcsteljesítményekkel kapcsolatban mondtam, az a mi egyéni nívónkra, egyéni életünkre vonatkozólag is érvényes.

Naponta halljuk a hírt, hogy XY meghalt. Hogy-hogy? Vagy azt, hogy XY súlyos beteg. Na még ilyet! Ki hitte volna? Gondolok az unokaöcsémre, aki most itt is van a templomban. Egyszer csak teljesen váratlanul meglepte őt egy ismeretlen betegség, ma sem tudjuk, mi volt. Már-már a halálán volt. Aztán azonnali kórházi beavatkozással sikerült megmenteni az életét. Ekkor azt mondtam magamban: Lám ezt a harmincéves, erős, egészséges férfit egy pillanat alatt elragadhatja a halál.

Miért mondom ezt? Mert mi abban a hiszemben élünk, hiszen folyton azt tapasztaljuk, hogy a halál híre csak másokra vonatkozik. Hiszen én magam jól vagyok, egészséges vagyok, minden rend-

ben. Áh, az a másik ember meghalt, hát persze, szegény. Természetesen az nem én vagyok.

Szeretném, ha ma belegondolnánk ebbe az emberi lény által képviselt, alapvető törekenységbe. Egyetlen hajszálér megpattan és én eltűntem az élők sorából. Egy szívbillentyűm megbokrosodik, és én megszűntem élni. Egyetlen vérrögcske valahol elég egy halált okozó embóliához. A mi egész civilizációnk arra irányul, hogy titkosítsa a halál tényét, elfedje, letagadja, úgy tegyen, mintha nem is létezne. A halál mindig csak, mint a mások halála van előttünk. Sosem a sajátunk.

Szerintem addig, míg nem vezetjük be újra a halált az élet velejárójaként, mint valóságot, amivel szembe kell néznünk, amíg nem fedeztük fel a bennünk lévő törekenységet, addig olyan törekenyek leszünk, mint egy bébi az anyukája karjában. Az úgynevezett primitív népek számára a halál minden nap előttük van. Eszembe jut egy Krisztus előtt 2500 évvel írt ó-egyiptomi költemény:

„A halál ma reggel előttem áll
A mai napon velem
szemben a halál”

Ők nem voltak se keresztények, se muzulmánok - voltak, akik voltak. Számukra a halál szemlélete bölcsességet jelentett. Ám a kereszténye számára ez a szemlélődés tovább megy. Számunkra a halál nem fatalitás. Abban az értelemben természetesen fatalitás, hogy elkerülhetetlen, és ez olyan biztosan

igaz, mint az, hogy száz év múlva egyikünk sem lesz itt a Földön.

Am a mai szent leckében Szent Pál azt mondja:

„Óh, halál, hol a te győzelmed?
Óh, halál, hol a te fullánkod?”

Ha én hiszek Jézus Krisztusban, ha Őrá teszem fel az életemet, azt azért, mert Ő az egyetlen a történelemben, aki feleletet adott a halál kérdésére. Nem filozófiai választ. Nem elméletet. Ő eltiporta a halált. Megsemmisítette. Átment rajta.

A keresztény üzenet nem valamiféle elmélet. Vannak talán sokkal szebben hangzó elméletek. A buddhizmusban például vannak metaforák, amelyek olyan szépek, mint az evangélium.

Ha a kereszténység csak elméleti síkon létezne, akkor elmondhatnánk, hogy egy elgondolás, egy vallás a sok közül. Am a kereszténység nem vallás, hanem történelmi tény: egy ember, olyan, mint Ti vagy én, átlépte a halált, túl van a halálon, végérvényesen léket ütött a Földünk zárt körén. Ezen a résen keresztül mi is átléphetjük a halált.

Óh, halál! Hol a te győzelmed? Megsemmisültél! Ez, kedves Barátaim, nem elmélet, ez Jézus Krisztus! Még ha nem is mondott volna semmit, nem prédikált volna, ha nem lenne meg a négy evangélium, akkor is ott lenne ez az üzenet. „Jézus Krisztus meghalt és feltámadt!” Később kiegészítették ezt a Jó Hírt a csodákról való beszámolókkal, a születése történetével, a példabeszédekkel és a többivel. De az eredeti üzenet abban állt, hogy megtört a halál hatalma. Ez a keresztény üzenet. Ez a keresztények reménysége.

Felteszem a kérdést: „Hogyan volt lehetséges legyőzni a halált?” Úgy, hogy volt egy Ember, aki olyan erősen szeretett, olyan teljességben volt meg benne az élet, hogy meghalva nem tudott meghalni. Meghalt, de halálával leteperte a halált. Elérte az emberi szív legmélyebb rejtekét, behatolt az emberi lét lényegébe, úgy élt, ahogy senki más, úgy hat meg, ahogy senki más, és meghalva lerombolta a ha-

lált.

Végül is kedves Barátaim, a harc ezen a bolygón nem az ENSZ szintjén fog lejátszódni. Nem is a Nemzetközi Valutaalap, nem a Világbank és nem a multinacionális tőkés társaságok szintjén. Nem a harctéren játszódik és nem is a gazdagság mezején. A harc belül zajlik. És Jézus, ha visszautasította a politikai játszmát, a katonai opciót, amibe bele akarták kényszeríteni, visszautasította a kardot, a hatalmat, a dicsőséget - mondván, hogy mindez maskara. Én a belső harcot vívom. Az emberért. Emberi mivoltának legbelső, legmélyebb, leglényegesebb pontjáért.

A mai evangélium arról szól, hogy „a jó ember szívének jó kincséből jót hoz elő, a rossz ellenben rossz kincséből rosszat hoz elő.” (Lk 6,45)

A Földön lévő rossz, a háborúk, a gyűlölet, mindez belülről fakad. A bensőnkben vívott harcban, a halál elleni küzdelemben mindnyájan érdekeltek vagyunk.

Nos, kedves Barátaim, tudatosítsuk magunkban egzisztenciális törekvésünk tényét. Életünk egy hajszálon függ, egy semmiségen a szakadék felett. A világ rendje vagy a rend felborulása egy hajszálon múlik. Egy hurrikán, egy földrengés, egy szökőár, és minden összeomlik. Néhány fokkal magasabb hőmérséklet, a tengerszint megemelkedik - Alexandria és az egész Nílus-delta víz alá kerül.

Mindez azonban ne rémítsen meg bennünket, akik feltámadásba, Krisztusnak a halál felett aratott győzelmébe vetett hitet hordozzuk a lelkünk mélyén.

Adja Isten, hogy ez a reménység gyökeret verjen bennünk, és hogy tovább tudjuk adni másoknak is, mert ez az a Jó Hír, amit ma az emberek várnak tőlünk. Ámen

Hozsanna húsvét

Hozsanna húsvét!

Künn a tavasz száll,

Sziklasírodból föltámadtál

És csodát műveltél megint.

Pusztá földünk virággá ébred,

Sok zsenge ág zsoldárt

zeng néked,

Jézus, naparcod rám tekint.

Hozsanna húsvét! Hitünk sója,

Bénák, betegek gyógyítója

Fénypallósodtól a halál

Sötét szárnyával éjbe rebben,

Szétáradsz bennem

győzhetetlen,

Romlandó testem talpra áll!

S futnék a fénynél sebesebben,

Húsvét tüzét a holt lelkekben

Gyújtani elvesző úton.

Hírül adni a beteg, fáradt

*Társaknak
újuló csodá-
dat. -*

*Hozsanna
Néked Jézu-
som!*

Tollas Tibor

Gyerekkoldal

ENYÉM A VÁR, TIED A LEKVÁR!

Ha egy dombra bukkanunk, ki ne hagyjuk az „Enyém a vár, tied a lekvár” nevű játékot!

Vagyis ehhez a játékhoz kell egy domb, dombocska, sóderkupac, kavicshányás, egyszóval valamilyen kiemelkedő hely, amit meg lehet rohanni, ostromolni, elfoglalni. Amikor megpillantjuk a dombot, feléje szaladunk. Aki elsőnek ér fel, azé a vár. Rögtön világgá is kiáltja: „Enyém a vár, tied a lekvár!” Azonban nemcsak kiabál, hanem igyekszik is megvédeni a várat: mert ost-

romolják erősen, a többiek fel-felszaladnak a domb oldalán. Hogyan védi? KézzeI-lábbal! (De rugdosni nem szabad!) Ha megvédi, az övé, ha letuszkolják, azé, aki fent marad. Ha jó sokan vagyunk, ajánlatos, ha többen védik a várat, vagyis alakítsunk két csapatot, mondjuk, a félmeztelenek és az ingesek csapatát. (Hogy tudjuk: ki kivel van!) Akkor már taktikázhatunk is! A védők úgy, hogy a szorongatott helyre tömörülnek. A támadók úgy, hogy ék alakban támadnak, vagy kétfelől, egyenként lerángatják a védőket. A támadók akkor győznek, ha legalább két játékosuk feljut a domb tetejére, és el tudja kiáltani: „Enyém a vár, tied a lekvár!” Ekkor helyet cserélnek, s kezdődik előlről a játék.

HALLGATNI ARANY

Kiolvasunk egy kérdezőt. A többiek körbe állnak vagy ülnek. A kérdező először jobbra indul el, az egyik játékos elé áll, s kérdez tőle valamit, pl.: „Hogy vagy?” De nem a kérdezett játékosnak kell felelnie, hanem jobb oldali szomszédjának! Ha a játékos megszólal, vagy a jobb oldali szomszéd késlekedik, zálogot adnak. (Persze jó ravasz kérdéseket kell feltenni, és személyeskedőket, ilyesmit is lehet: „De csúnya kócos a hajad, nem szoktál fésülni?” - hátha beugrik a kérdezett, és válaszol!) A kérdező, ha körbeért, elindul balra. Vagyis most a bal oldali szomszédnak kell válaszolnia. Ha már elég sok zálog összegyűlt, a kérdező kiváltatja.

Krisztus

Ugyanaz az érzés legyen bennetek, amely _____ volt. Ő, isteni mivoltában nem tartotta Istennel való _____ olyan dolognak, amihez föltétlenül ragaszkodják, hanem _____ alakot fölvéve _____ önmagát és hasonló lett az _____. Külsejét tekintve olyan volt, mint egy ember; _____ magát és _____ lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten _____ és minden nevet fölülmúló nevet adott neki: Jézus nevére hajoljon meg minden _____ a mennyben, a földön és az alvilágban, s minden nyelv az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az _____.

térd; kiüresítette; egyenlőségét; hirdesse; emberekhez; megalázta; példája; engedelmes; Úr; szolgálai; Krisztus Jézusban, fölmagasztalta;

Ima a szülőkért

Istenem, ki azt parancsoltad, hogy atyánkat és anyánkat tiszteljük, áldd meg az én jó szüleimet, és fizesd vissza nekik százszorososan azt a sok jót, amit velem tettek. Tartsd meg őket ez életben az én örömmre és boldogságomra még igen sokáig, egykor pedig fogadd be őket velem együtt az örök boldogság hazájába. Amen.

Gyűjtési szenvedély

Peruban terem egy igen dús lombozatú, de egészen jelentéktelen külsejű pálma, amelyet a bennszülöttek "tamai caspi"-nak, "esőfának" hívnak. A fa leveleinek az a sajátos erejük van, hogy a levegőből minden nedvességet magukba szívják, s esőcseppek alakjában hullajtának a földre. Így aztán a föld a fa körül állandóan nedves, sőt minél nagyobb a szárazság, a fa annál erősebben hullajtja a jótékony esőt.

Kitekintő

Szeretsz engem?

Az sohasem volt kérdés, hogy Jézus szereti-e Pétert...

„Harmadszor is szólt hozzá:
„Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged”
Jn 21, 17

Tele vagyunk kérdésekkel. Nem csak tavasszal, nem csak húsvét táján. Persze ilyenkor más jellegűek a kérdéseink, mint télen, sötét napokon, vagy nagy nyári kánikulákban. Vannak hirtelen felcsattanó kérdések, merészek és pimaszok is. És vannak mélyek, félelmetesek is. Vannak, amelyek visszatérnek, és újra választ követelnek. És persze a költőiek, amelyek egyáltalán nem követelnek semmilyen választ...

Vannak divatos kérdések, amiken keresztül sok mindenkit el lehet érni és sok mindent el lehet adni, lehet boldogságígéretet, módszert, szemléletet is árusítani, vagy valóst, filozófiát is. Például ki vagyok, kihez tartozom, van-e értelme az életemnek, mi végre vagyok a földön... és társai.

E szükséges és értékes kérdésekből lehetnek elcsépelet közhelyek, ugyanakkor sorsfordító válasz is születhet bennünk rájuk.

Máshogy kérdezzünk életünk különböző szakaszaiban. A gyermeki kérdések őszintébbek és egyszerűbbek, később kezdünk csak menthetetlenül bonyolulttá válni.

Leleplezőek a tizenéves kérdései, aki meglátja a képmutatást, az igazságtalanságot a felnőtt világban, szüleiben, és kérdez, provokál, szembesít. Nagyon értékesek ezek

a szempontok! Jó odafigyelni rájuk és tanulni belőlük!

Különösen élesen jönnek elő egy fiatalnál azok a dolgok, hogy mennyire vagyok jó, ahogy vagyok, mi kell ahhoz, hogy elfogadjanak?

Mit kezdjek a hibáimmal és hiányosságaimmal?

Mi van, ha olyat tettem, amit nem lehet meg nem történné tenni? Szeret-e valaki igazán?

Ezekre a húsbavágó kérdésekre kaphatunk választ húsvétkor, a feltámadás reménységéből, magától Jézus Krisztustól.

Előttem van az a történet, mikor a feltámadt Jézus úgy ad választ kérdésre, hogy előbb maga kérdez. Jézus Krisztus csak egy dolgot kérdez az önmagáról is lemondó Péter-től: „Szeretsz-e engem?”.

Milyen értelmetlen kérdés! Hiszen nemrég megtagadta, és visszament halászni az emberhalászat helyett! Hát persze, hogy nem szereti! Esküdözött, hogy nem hagyja el soha, és szemtől szemben letagadta! Nem állt ki mellette. Áruló, hogyan szeretheti a Mestert?

Milyen értelmetlen kérdés ez... hiszen a szeretet nem egy pillanatnyi tettekből derül ki. Rajongott a Mestéréért, és mikor feltámadott alakban megjelent, a tengerbe vetette magát, hogy előbb érjen oda a többi tanítványnál hozzá. Hát persze, hogy szereti! Hát persze, hogy fontos neki, látja ezt a Mester jól! Csak hát ő is ember, és képes fájdalmat okozni és csalódást annak, akit a legjobban szeret...

Rá kell döbennünk, hogy ezek mi vagyunk. Péter, aki lelkesedik, aki szeret, aki elárul, aki csal, hazudik, megbánt és fájdalmat okoz, aztán keservesen sír, szeretné meg nem történné tenni a dolgokat, de már nem lehet...

Milyen érdekes, hogy ezek után sem Jézus oldaláról merül fel a kérdés: Ő szereti-e Pétert. Ez biztos. És így nyer értelmet ez a kérdés Péter felé és feléd meg felém is: Jézus szeret és elfogad, ahogy

vagy, Te elfogadod-e Őt? Te elfogadod-e az Ő elfogadását? Elfogadod és elhiszed-e, hogy szerethető vagy? Szereted-e Őt? Ezt kérdezi ma is: „Szeretsz-e engem?” Ez a legfontosabb kérdés, mert ha azt tudod mondani, amit Péter, megtörtént az áttörés, a szemléletmódváltás az életemben. Isten szeretett gyermeke vagyok Jézus Krisztusban. Megértette a feltámadt Jézus Krisztus szavaiból, a belőle áradó jóságból, melegségből, őszinte elfogadásból, hogy Ő valóban legyőzte a halált, a pusztulást okozó erőket. Nem kell önvád, önmarcangolással, lelkiismeret-furdalással az Atya szeretetétől távol maradni. Kálvin gyönyörűen fogalmaz: „Jézus önként nyújtja feléd kezét”, hogy felemeljen, magához öleljen és tekinteted önmagadról Rá irányuljon.

Az Atyával való szeretetkapcsolat elvégeztetett. Jézus ezt hozta el nekünk. Ez az, amire minden ember igazán és lényegileg vágyik, és ez adott számunkra. Ez nem jelenti azt, hogy nem lesznek kérdéseink vagy kétségeink, de reménységünk van kielégítő válaszokra! A szeretet befogadható. A szeretet tanulható. Jézus példáján, a keresztyén testvéreink életén keresztül. És tovább is adható. Mert ez a fajta akkor sokszorozódik meg, ha továbbadjuk másnak.

Ez a húsvét válsága. Van megbotcsátás, van Tovább, van Cél.

Thománé Szikora
Anita

Az Antikrisztus hada óriási, de veszíteni fog

Czakó Gábor

Nemzeti ünnepünkön, március 15-én a miniszterelnök javaslatára a köztársasági elnök Kossuth-díjjal tüntette ki Czakó Gábor író, esszéistát, a mai katolikus irodalom kiemelkedő képviselőjét. Vele beszélgetünk.

Ön 1989. őszén, az Igen című, annak az évnek a tavaszán létrejött, katolikus ifjúsági hetilap főszerkesztőjeként Halász Lajossal együtt elindította az orgánumból elnevezett újságíró-tanfolyamot, amelynek hallgatóiból azóta sokan a katolikus újságírás ismert képviselői lettek. Miben különbözött ez a tanfolyam a többi újságíróképzéstől?

– Nem üzleti, hanem szellemi alapon állt. Nem kértünk tandíjat, nem fogadtuk el munkánkért pénzt. Ugyanakkor igyekeztünk előadónak megnyerni kiváló stilisztákat, újságírókat, nyelvészeket. Bizonyítványt sem adtunk. Természetesen protestáns tanulókat is befogadtunk. Halász Lajos egyébként református. Az Igen első évfolyamainak magas színvonala azonban a tanulók friss tehetségének volt köszönhető

– Ön az MDF tagjaként és egy rövid ideig kormányfői tanácsadóként, majd az Új Magyarországot kiadó Publica Zrt. elnökeként tevékenyen részt vett a rendszerváltozásban, amely sokak szerint nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket. Ön hogyan látja ezt a kérdést?

– Gyermekek voltunk. Azt hittük, hogy a Nyugat jót akar Magyarországnak, de csak a javunkat akarta. Azt hittük, hogy keresztény és demokrata, s megdöbbszünk, amikor kiderült, hogy nem testvéreket és barátokat keres, hanem lakájokat, akik érdekeit kiszolgálják – így megy ez a mai napig. Emlékszem, hogy Antall Józsefet európai kollégái általában szájatva hallgatták, halálakor megkönnyezték, ezenközben úgy bántak az országgal, mint

ellenséggel. Ezt nevezik némely tudósok IV. világháborúnak: mások leigázását fegyverek helyett gazdasági, politikai kulturális eszközökkel.

– Ön már a kilencvenes évek közepe óta megalkotta Gazdaságkor fogalmát, s rámutatott, hogy ennek a korának a parancsa: add meg a császárnak, ami Istené. Mire gondolt?

– Erre.

– Ön szerint Gazdaságkor alapvetően különbözik más koroktól, ugyanis „bedeszázta az eget”, tudatosan szakított Istennel, egy Krisztusgyűlölő korban élünk. Kifejtené ezt bővebben?

– Az áldozat irányának megfordítása teremtette Gazdaságkor kapitalista, szocialista és egyéb változatait: Krisztus vérére visszaváltoztatni borrá és kimérni a kocsmában. Ebből ered a valóság leváltása a szórakoztatóipar által, a művészet fölszámolása: az utóbbi évtizedek izmusainak már semmi közük a szépséghez, az értéktelenségi törvény: minél értékeesebb egy munka, annál rosszabbul fizet, a pénz, a semmi túlhatalma, és így tovább. Az antikrisztusi Gazdaságkorban az abszurditás lesz a legelfogadottabb realitás, a dolgok, fogalmak önmaguk ellentétébe fordulnak, egészen mást jelentenek eredetileg, az erények nevetségessé váltak, a bűnök érdemekké, és léttechnikákká az öléstől a hazugságon és a paráznaságon át a kapzsiságig. Gazdaságkort nem az olyan külső hatások veszélyeztetik igazán, mint a terroristák; végzetét önmagában hordja, mert a Teremtés eleven, önszabályozó rendszer, melynek létezői az igazság, a szépség, a jóság, s mindezek alapja, a szeretet; nem pedig a félelem és sóvárgás, a verseny és viszály, a mohóság, a gög, a hazugság, a gyűlölet. Nem a pokol.

– Mire gondolt, amikor egyik írásá-

ban megfisztói alkut említ? Kik között kötetett ez meg?

– Mindannyiunk között, akik az Úr Krisztus követésében elbotlunk és a barátságot, a becsületet, jóságot föláldozzuk pillanatnyi érdekekért. Melyikünk nem tett ilyent? Az utóbbi időben részletesen foglalkoztam ezekkel a kérdésekkel Az Antikrisztus és mi c. könyvemben.

– Az mindenesetre tény: Európa mintha le akarná rázni magáról a kereszténységet, nyűgnek érezve azt. Amikor olyanokat olvasunk, hogy Nagy-Britanniában a bíróság elveszi egy házaspártól az örökbe fogadott gyerekeit, mert a házaspár nem fogadja el a homoszexualitást, akkor az ember már tényleg nem tud mit mondani. Lehetséges ez egy olyan világban, amely a demokrácia, a szabadság – benne a véleménynyilvánítás szabadsága – csúcsaként határozza meg önmagát?

– Sajnos, még úgynevezett katolikus filozófusok sem mind állnak a jézusi szabadság-, kinyilatkoztatás alapján: az igazság tesz szabaddá és a bűn szolgává (Jn 8.31-34). Az igazság pedig Ő maga és a tanítása. E nélkül minden szabadságtan üres szofisztika, s óhatatlanul politikai eszközzé, tudományos locsogássá és szabadossággá sorvad.

– Mintha két Európa létezne: az anarchiába rohanó, a politikai korrektség hazug jelszavát hirdető, amely toleranciáról, emberi jogokról harsog, miközben lejárta, nevetségessé próbál tenni mindenkit, aki mást vall, mint a hivatalos vélemény (de)formálók, s vele szemben egy maroknyi, keresztény hitéhez ragaszkodó kisebbség.

– Az Antikrisztus idejét éljük. Az Antikrisztus törölte a szolgálataival az igazság és a bűn fogalmát a tudományból, a szótárakból, az oktatásból, nehogy megtudják az emberek, hogy bűneik szolgává alázták őket: az ember soha nem élt olyan elnyomatásban mint ma, amikor a termelés-fogyasztás mókuskerekét hajtja. Örökös adósrabszolga, aki okosnak képzelet magát, miközben zsigerei kiszolgáltatottja.

– *A szocializmusban sokan azt gondolták, hogy a vallásüldözés csupán a kommunistákra jellemző, holott az egyház, s ami még lényegesebb, magának a kereszténységnek a lejáratása már a felvilágosodás óta folyamatos. E tekintetben nincs különbség az ateista kommunisták és liberálisok között.*

– Némelyek százmillióra teszik a hitük miatt meggyilkoltak számát a francia forradalom óta. Az áldozatok elsősorban keresztények. A keresztényüldözés ma is folyik világszerte – fegyverrel és gazdasági, lelki terrorral. Kodolányi János már vagy hatvan éve megírta a Zárt tárgyalást, melynek keresztény hősét együtt ítéli el a kommunista, a fasiszta és a liberális. Tessék belegondolni, ezek a Krisztus-gyűlöletben mind egyetértenek. Néhány részletkérdésben vitatkoznak, leginkább abban, hogy melyikük legyen éppen a csúcson. Szellemileg azonosak. Jól mutatja ezt, hogy a művészetet sanyargató náci-, kommunista és liberális szabványok, az úgynevezett izmusok közt semmiféle szellemi színvonalkülönbség nincs a szocreáltól a posztmodernig. A háború

után a nyilas mind kommunista lett, 90 után a kommunistákból pedig kapitalista és liberális. A nyugati '68-asok, Cohn-Benditék ugyanezt az utat járták be. Az Antikrisztus hada óriási, de veszteni fog.

– *Őn Jézussal együtt vallja: „Ne szállj szembe a gonosszal!” Egyenlő ez azzal, hogy a bűnöket elkövető emberek cselekedetei fölött is szemet hunyunk, felmentjük őket?*

– Minden bűnt el kell vetnünk. Az elkövetők elítélése emberileg lehetetlen, mert nem vagyunk mindenhatók, nem ismerjük az eset összes körülményeit. Ezzel együtt a társadalom kénytelen védekezni a bűnözők ellen. Módszerei nem igazán jók. Ha rajtam múlna, az elkövetőket leginkább az eredeti állapot helyreállítására, vétkek leszolgáltatására kötelezném.

– *Az Úr imádsága, a Miatyánk elemzése kapcsán figyelmeztet, hogy szoktunk imádkozni szeretteinkért, 1956 hőseiért, mártírjaiért, de gyilkosokért, pl. Batu kánért, Haynauért, vagy Kádárért soha. Lehetetlen lenne ezt megvalósítani? A szeresd ellenséged parancsát?*

– Eperjes Károly rendszeresen imádkozik „Ferenc testvéért.” Én is próbáltam már ilyesmit: nagyon jót tesz a léleknek, sőt az önismeretnek.

– *A kereszténységgel kapcsolatban gyakran elhangzik az a vád, hogy lehetetlen betartani az előírásait, még az egyházi személyeknek is, nemhogy a világiaknak, tehát a kereszténység léteől idegen vallás. Mi erről a véleménye?*

– Csibésznek, hazugnak lenni könnyűnek látszik, nehéz viszont kereszténynek lenni, ám érdemes-e egyetlen életünket semmire költeni? Sokaknak sikerült eljutni az Igazságba. Ők a szentek. Sok millió tömegeik láthatatlanul, a szentté avatók figyelmét föl sem keltve vonultak át az Atyához. Legtöbbjük csak édesanya és édesapa volt. Igen sokakat személyesen ismertünk – ez igen jó érzés. Isten hatalmas föladatai tisztel meg bennünket, mert sokra tart minket, azonban szerető és kegyelmes Urunk. Gondoljunk Péterre, hányszor és hányszor bukott el, azonban Jézus soha nem taszította ki tanítványai közül. Sőt, utolsó földi találkozásukkor, a Genezáreti partján ahelyett, hogy akár csak célzott volna árulására, mindössze ennyit kérdezett tőle: Péter, szeretsz engem? A mi Urunknak ennyi elég.

– *Őn a világtörténelem legnagyobb eseményének nevezi, hogy a Mester, vagyis Jézus Krisztus legyőzte a halált. Ezen az emberek többsége csak elnézően, vagy gúnyosan mosolyog, mint a hit, remény, szeretet hármán is, idejétmúlt fogalmaknak tartva ezeket az értékeket. A kisebbség szerint viszont csak ezek érvényre juttatása mentheti meg a világot...*

– A világ olyan, amilyenek Isten teremtette, s amilyené Jézus a Megváltásban újjá alkotta. Akinek nincs jobb dolga, az vitatkozhat, de a tényeken nem változtathat: a veréből nem lesz bűvár.

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

A kecske szakállá

Egyszer egy kapucinus páter prédikáció közben észrevette, hogy egy jó asszonyka nagyon sír a szószék alatt. (Tudni kell, hogy a kapucinusok hosszú szakállt viselnek.) "Biztosan meghatotta a jó lelket a beszédem" - gondolta, és a prédikáció befejeztével behívta a sekrestyébe, hogy megkérdezze, mi volt rá olyan nagy hatással.

A jó néni így felelt: "Tudja, főtisztelendő atyám, mikor felnéztem magára, láttam a szép hosszú szakállát. Olyan szépen rezgett, mikor prédikált. És erről eszembe jutott a kecském, amelynek éppen olyan szép szakállá volt, s hogy ez a kecske most egy hete megdőglött. Ezt a kecskét sirattam."

Hallotta?...

Bagdy Emőke a szerelemről:

A mosogatólány nem párja egy királynak

Sok nő a félreértett emancipáció okán a saját nemére jellemző lényt fojtja meg. Ők udvarolnak, határozzák meg a döntéseket, és ezzel elpusztítják magukban a nőt, és ezáltal tönkreteszik a férfiban a férfit. Rivalizálnak a férfiakkal, a férfiak pedig lágyan körülölelik egymást. Ez a görög-római dekadens kultúrához vezet, akik bele is pusztultak ebbe – mondta az Igennek Dr. Bagdy Emőke pszichológus.

Bagdy Emőke az Igennek adott interjúban felhívja a figyelmet: „az a párkapcsolat időt állóbb, amelyben az illetők szerelemből kerültek össze és kötöttek szövetséget. És az is magától értetődő, hogy a párkapcsolatnak szüksége van a szerelemre, szenvedélyre. A szenvedély mellett az intimitás az, ami egy nagyon fontos feltétel.” „Egy különleges magasabb rendű minőség az intimitásban a gyöngédség, az egymásra figyelés, az érdeklődés, a beszélgetések, a hosszú meghitt órák, a játékoság, a szex, a kreativitás és még sok minden van ebben.” A harmadik tartópillér az elköteleződés a pszichológus szerint. Az elköteleződéstől való félelmet szerinte az önkéntesség tudja feloldani.

A szakember felhívja a figyelmet a beszélgetés fontosságára is: „Ismerjétek meg jól egymást, meséljétek el egymásnak a gyerekkorotokat, milyenek voltak a szüleitek, mit tartasz róluk? Mik azok az érzelmi és döntő tapasztalataid, amit majd máshogy csinálnál? Milyen szokásaitok vannak, mik a családi mítoszok, legendák? Aztán, mit mesélnek rólad, mikor kicsi voltál? Mindenképpen érdemes kérni a párt, hogy avassák be egymást egymás addigi életébe. Nagyon szere-

tünk arról beszélni, hogy mit mond a család, te kire ütöttél, kitől mit örököltél? Valójában a temperamentumot örököljük, hogy mennyire vagyok tüzről pattant, vagy egy kicsit álmatagabb, ráérősebb.”

Emellett meg kell ismerni a másik karakterét is, hiszen azon sem lehet változtatni. A különbözőségek miatti nézeteltéréseket, a más látásmódot tudatosítani kell, „a tudatosság nagyon fontos része egy párkapcsolatnak”. Fontos, hogy tudatosítsuk, ha nem értünk egyet, alakuljanak ki a szabályok a vitás kérdések megbeszélésére, és találjuk meg a közös pontokat – az viszont nem baj, ha nem értünk mindenben egyet. „Ne kritizáljuk egymást, ne minősítsük egymást, senkinél nincs a bölcsék köve. Ezért egyrészt tárgyközpontról vitázzunk, mert mi a vita: érvek egymás mellé helyezése. Ezt hívjuk asszertív kommunikációnak.”

Bagdy Emőke megjegyzi: a férfiak nem szeretnek sokat beszélni, lényegre törőek és gyorsan döntenek. Ezzel úgy lehet mit kezdeni, ha a másik fél azt mondja: a te szemszögödből igazad van, de itt van az én szemszögem is. Az igazság szubjektív dolog, nézzük meg a másik szemszögöből is a dolgokat. „Ha pedig közös döntés születik, akkor nagyon odafigyelve a pszichológia nyelvén - pozitív megerősítéssel jutalmazzuk a másikat. A párom a szövetségesem, és nem az ellenfelem.”

„Sok nőt ismerek, akiknek nagyon jólesik támaszkodnia a férjére, mert így látta otthon is. Ők a komplementer pár. Sokan ma is úgy mondják: az Uram. De hát az igazi női természet <nyuszis> – mondja a pszichológus, hozzátéve: „a női odaadás, a gondoskodó attitűd, az alárendelődés egy extrém formája, de a komplementer kapcsolatban ez önként történik, mellesleg meggyőződésem, hogy erre a legtöbb férfi alapvetően vágyik.” Sok nő azonban a félreértett emancipáció miatt férfiként szeretne viselkedni, ahelyett, hogy „az okos nő

azt mondaná: rendben van, te vagy a király, de én teszem fel a fejedre azt a koronát. Én tudlak királyomná tenni, ha te engem királynóvé teszel. Mert a mosogatólány nem párja egy királynak. És máris ott vagyunk, hogy add meg nekem mindazt, ami egy nőnek szükséges, és akkor én is mindent megadok, ami egy férfinak szükséges” – mondta Bagdy Emőke pszichológus az Igennek. *Magyar Kurír*

Mária himnusz

„Üdvözlégy, mennyei Királynő,
kit a háromságos isteni Fölség
megtisztelt
csodálatos módon.

A szent angyalok Királya
erkölceid erényétől
elbűvölve és megsebezve
jött el hozzád.

Te a próféta atyák dicsérete,
te sok írásnak ragyogó magyarázata,
a szíveket elbűvölő
édességgel.

Nem nyitott, hanem zárt kaput,
bezártat és mégis átjárható,
írt le téged, amint látott,
Ezekiel.

Az égő, de el nem égő,
alátótól megvizsgált csipkebokor
rólad énekelt, aki tisztán
és érintetlenül fogsz szülni.

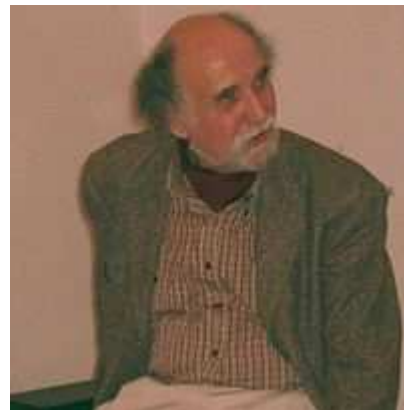
Az új virágot hajtó száraz vessző,
Gedeonnak égi harmattól
csodálatosan nedves gyapja
rád mutat.

Általad, ó, Eszter mentette meg
a király az igaz zsidó Mardokeust
és akasztotta föl a bűnös Ámánt
gaztettéért.

Judit kardja által terited le
Holofernes fennhézását,
aki Júda népét akarta
elpusztítani...”

Kempis Tamás

Konvertiták 5. rész**Sándor György előadóművész**

Budapesti zsidó családban született 1938-ban. Szülei 1935-től igazolt kommunisták voltak. Édesapja, akit négyévesen, 1942-ben látott utoljára, munkaszolgálatos katonaként halt meg. Édesanyjának sikerült megszöknie a deportálásra elindított menetből, így megmenekült a holokausztól.

Sándor György általános kisiskolás korában a Rákosi Mátyás Gyermekeket otthonba került, majd a szovjet követséghez kapcsolódó, 1945-ben létrehozott orosz nyelvű Gorkij Iskolában tanult, ahol ateista és kommunista nevelést kapott. Később alapító tagja lett a Braun Éva KISZ-szervezetnek. (1965-ben már azonban, saját szavaival „kökemény antibolszevista” volt)

Középiskolás korában szavólóversenyt nyert. Harmadikos gimnazista korában, 1957-ben Kaposvárra ment (szökött), ahol öltöztetőnek vették fel, de kisebb szerepeket is kapott.

1958-ban vették föl a Színművészeti Akadémiára. Saját beval-

lása szerint onnan tehetségtelenségére hivatkozva rúgták ki.

1959-ben elszegődött az egri Gárdonyi Géza Színházba bútorosnak, ahol kisebb szerepeket is eljátszott. Szinetár Miklós, volt osztályfőnöke, 1960-ban átszerződte a Petőfi Színházba. 1963-tól a Thália Színházban volt kiségitő, öltöztető és segédszínész.

Első önálló előadóestje 1965-ben volt az Egyetemi Színpadon, „Emlékszem még nagyanyámra” címmel. Hamarosan felléphetett a Vidám Színpadon és a Mikroszkóp Színpadon. Sikeresen alakította a televíziós kabaré kifejezésrendszerét. Publikált többek között az Új Magyarország és a Magyar Nemzet napilapokban, és a Hócipőben. Nagy Bandó Andrással nyolc estén át beszélgetett a Pécsi Harmadik Színházban. A beszélgetések szerkesztett változata kötetben is megjelent.

2005-től a Budapesti Kamaraszínház ad otthont előadóestjeinek.

1978-ban fia hittanára, dr. Jelenits István hatására katolizált. („...amióta katolizáltam, azóta vagyok öntudatos zsidó.” gondolja). Fontos feladatának tartja a keresztények és a zsidók közötti kölcsönös megértés és elfogadás elősegítését.

Munkássága:

Én egy an(alfa)béta vagyok

Bokszkesztyű és rózsza

Nézeteltérítés

Egyvégtére két vágta

Lyukasóra

Horog

Hintópor

Micimackómédia

Máglyarakás

Fakitermelés

A legvidámabb barakk

Több örült naplója

A Semmittudás Egyeteme

Hirdetések

Május 7. Ministránsok és zsoltárekesek tavaszi kirándulása. Részletek a vasárnapi hirdetésekben hallhatók!

Május 14. Tavaszi egyházközségi kirándulás az Őrségbe. Részletek az újság áprilisi számában találhatóak.

Május 21. Hittanosok tavaszi kirándulása Részleteket a hittanórákon hallunk!

Május 27. 17 órakor: táboros szülői értekezlet

Figyelem! Május hónaptól az esti szentmisek este 7 órakor kezdődnek!

Májusban minden esti szentmise előtt negyed órával elimádkozzuk a lorettói litániát. Érdemes ezt belekalkulálni az érkezésbe!

Májusi szellő

Almavirággal futkos a szellő, akár egy kócos semmirekellő.

Kócosnak kócos, de nem mihaszna, okot nem ad ő soha panasza.

Fütyögget olykor, mintha ő volna a kertek kedves sárgarigója.

Meghintáztatja ágon a fészket, leszáll a földre: fűhegyen lépked.

Illeg és billeg, s ha dolga nincsen, elüldögél egy kék nefelejcsen.

Kányádi Sándor

Filmajánló:

"Emberek és Istenek"

„Önmagamat tagadnám meg, ha nem maradnék"

Ritkán látni „vallásos” filmet, ami jó. És ami áttöri az egyházi szubkultúrát. Ilyen Xavier Beauvois 2010-ben Cannes-i nagydíjat nyert filmje, az Emberek és Istenek. Még a Magyar Narancs is elismerőleg írt róla. És valóban nagy öröm egy magas színvonalú és a tágabb kultúrának is kommunikálni képes filmet látni arról, ami a keresztény élet központja kellene hogy legyen: a tanúságtételről, adott esetben akár áldozatig, sőt, mártírhalálig elmenően.

A film igaz történeten alapszik: 1996-ban az algériai Tibhirine-t iszlám szélsőségesek támadták meg, és máig kiderítetlen módon meggyilkoltak hét francia ciszterci szerzetest. A két túlélő közül az egyik, az igen idős Jean Pierre testvér nemrég interjút adott a Le Figaro napilapnak.

A film túlnyomó része a szerzetesek mindennapi életét, munkáját és a helyiekkel való kapcsolatát kíséri végig - visszafogott, egyszerűségükben is tökéletesen megkomponált képekben meditatív mélységgel tárja elénk a mindennapok szentségét. Ez pedig rendkívül fontos teológiai igazságot is közvetít a keresztény életáldozat természetéről. Ebben az életben előfordulnak ki-

vételes, nagy, olykor halálig menő áldozatok, ám az ilyen, akár életet is veszélyeztető döntés akkor hiteles, ha szerves folytatása a mindennapok csendes, nem látványos odaadásának, a mindennapi feladatokban való helyállásnak. A szerzetesek maguk termelik meg élelmüket, mézet készítenek, amit eladnak a piacon, látjuk őket traktoron, konyhában és betegápolás közben. Békésen élnek együtt a falusiakkal: a misszióknak nem a „térítő” változatát képviselik, egyszerűen csak sugározzák közöttük a krisztusi béke és szeretet szellemét (ami önmagában is óriási dolog, ha arra gondolunk, milyen ellentmondásos egy francia keresztény szerzetesközösség léte egy muzulmán országban, amely a hatvanas években szabaddult fel a francia gyarmatosítás alól). A rendfőnök, Christian (aki eredeti nevén szerepel a filmben) művelt, érzékeny ember, rendszeresen tanulmányozza a Koránt, igyekszik megérteni a muzulmán vallásos lelkületet, az idős orvos szerzetes pedig éjt nappá téve szolgálja, gyógyítja a környékbelieket.

A film legnagyobb vívmánya az, hogy sikerül éppen vívódásukban, emberi gyengeségükben megmutatni a szereplőket. Amikor a zavargások megkezdődnek, nagyon megijednek, és a távozáson gondolkod-

nak - maga a kormány is erre kéri őket. - Nem tudjuk, meddig maradunk - mondja az egyik szerzetes a falusiaknak. - Olyanok vagyunk, mint a madár az ágon, nem tudjuk, mikor repülünk tovább. - Nem így van - válaszolja az idős muzulmán asszony. - Ti vagytok az ág, és mi a madár.

Arcjátékból, rövid párbeszédéből nyolc ember jellemrajza tárul elénk a filmvásznon, akik gyarlók, betegek, ijedősek, mint akármelyikünk. Látjuk gyötrődésüket, és tökéletesen meggyőző, amikor a végső döntés meghozatalára összeülve mind, azok is, akik egyértelműen a távozás mellett voltak, egymás után a maradás mellett döntenek.

„Önmagamat tagadnám meg, ha nem maradnék” - mondja egyikük. Ennél jobban nem is lehetne megfogalmazni a keresztény áldozathozatal lényegét. Kísérheti halál és fájdalom, kísérheti az önző ego agóniája, mégis, egy mélyebb szinten beteljesedése annak az „igazi önmagamnak”, amely az eseménytelen mindennapok során fokozatosan eggyé válik Krisztussal.

Tóth Sára

Gyermeket váró édesanya imája

Dicsőséges édesanya, Szent Anna, Isten az áldott állapotbanlevő anyák támaszául is rendelt téged. Bizalommal és állhatatosan kérlek ezért, könyörögj

érettem és szívem alatt hordott gyermekemért!

Isten óvjon meg minket minden bajtól!

Szent Anna, te állj mellettem majd akkor is, amikor világra hozom gyermekemet! Esdj ki számomra erőt és türelmet, hogy áldozatos szeretettel fogadhassam azt, akit már most is nagyon szeretek!

Két legdrágább Édesanya, Szent Anna és Istenszülő, Boldogságos Szűz Mária, könyörögjetek érettünk!

Szűzanyám és Szent Anna, bízom bennetek!

Amen.

Bolhaságom története

Mester Ildikó

Akkor vettem észre, hogy valami nem stimmel, amikor reggel nyújtózkodtam az ágyamban. A lábam nem ért végig. A szobám stadionná változott, cipőm épületté, zoknim hőlégballon nagyságúvá. Elég sok időbe tellett, mire felismertem a helyzetem: bolhányira összehentem!

Kipattogtam a fürdőszobába, ahol még az esti fésülködéskor lehullott néhány hajszálam hevert. Fogtam az egyiket, magam köré tekertem ruha helyett.

No, gondoltam, ha már így esett, kihasználom rendkívüli apróságomat. Kipattantam a kulcslyukon, onnan a szomszéd nadrágjára ugrottam, majd föl a metróra, villamosra, az utcán át egy nercbundás hölgyre, aki máris a milliomosok közé röpített.

Kapaszkodnom kellett, hiszen toronylábak vittek előre, egészen beleszédültem.

Megérkeztünk egy „palotába”, ahol minden csillogott-villogott! Micsoda látvány tárult elém! Pompa, ragyogás, gazdagság és a pénz-szaga áradt minden felől.

Látom ám bolha mivoltomban, hogy egy perzsa cica dörgölődzik a hölgy lábaihoz. Hoppla-hopp! Átpattantam selymes szőrzetére. Ekkor a hölgy elindult nagy léptekkel, a cica utána, így én is. Fel a lépcsőn, majd egy ajtón bekopogtatott:

-Ferikém, kisfiam! Megjöttem! – és belépett a szobába.

Ferike egy hat év körüli gyermek lehetett, aki önfeledten játszadozott a számítógépen. Fel sem emelte fejét, amint édesanyja közeledett felé.

-Szia anya! Nézd milyen jól gyorsulok- mutatott a képernyőre.

-Látom édesem, ügyes vagy! Hoztam neked egy másik játékot!

Na erre, már elfordította tekintetét Feri, és önfeledten ragadta magához az újabb „barátot” tartalmazó CD-t.

-Hurrá! Ezt máris feltelepítem, és kipróbálom, jó?!

Válaszra nem várva ügyes, fúrge ujjai szaladtak a billentyűzeten.

-Kisfiam, hát meg sem csókolsz? Hajolt föl édesanyja, majd kiment a szobából.

Én közben a cicáról átugrottam Feri ruhájára. Onnan figyeltem a fejlemlényeket.

Bizony-bizony ez a kisfiú már csak a számítógép jelenlétében érezte jól magát. Pedig még iskolába sem jár, mégis a gép a barátja, nem beszél szinte senkivel, nem megy az utcára focizni, kirándulni csak a számítógép a mindene! Az ebédet is hamar befalja, várja a számítógép.

Hogyan történhet ilyesmi, hiszen az élet ennél sokkal több, és szebb!

No, gondoltam majd én kiköckentem ebből a megszokott környezetből ezt a fiút, ha már ilyen picire zsugorodtam, legalább most az egyszer hasznát ve-

szem bolhaságomnak. Bebújtam a ruhája alá, és elkezdtem csiklandozni. Ő először csak morgolódott, majd kénytelen volt elvenni egyik kezét a billentyűzetről azzal vakargatta magát.

Am ez nem tűnt számára elegendőnek, kis idő elteltével mindkét kezével vakargatta magát. Ekkor abbahagyta a csikizést.

Ismét odafordult a gép elé, és folytatta a játékot. Én megint csiklandozni kezdtem. Ez így ment egy órán át, mígnem Feri mérgesen felpattant a székről, és visítva szaladt édesanyjához:

-Anya segíts! Nagyon csikiz valami! Amikor abbahagyom a számítógépezést nem csikiz, de abban a pillanatban, hogy elkezdem a játékot, ismét csiklandoz valami.

Édesanyja döbbenet nézett a fiára, majd ölbe vette, és megpuszilta feje búbját.

-Édesem, biztosan lemelegedtél az izgalomtól, és viszket a bőröd. Tudod, már sokszor kértelek, hogy naponta egy óránál többet ne legyél a számítógép előtt.

-De anya, nagyon csiklandozott! –

panaszkodott Feri.

-Tudod mit, lezuhanyozol, és meglátod máris jobb lesz.

Én is kaptam a zuhanyból, de hamar megszáradtam.

Feri elégedetten ült le a gép elé, és játszott megint. Hagytam egy kicsit, majd következett a csiklandozás.

Feri ekkor már sírásban tört ki, erre édesanyja is beszaladt.

-Mi a baj?! – kérdezte aggodalmasan.

-Anya megint csikland, lehet, hogy allergiás lettem a számítógépre?! – kérdezte megkövülten.

-Hát az könnyen előfordulhat- mosolyodott el édesanyja. Tudod mit? – fogta kézen kisfiát.

-Elmegyünk meglátogatni az állami gondozott gyerekeket, együtt elviszük nekik az ajándékokat, hiszen még soha nem jöttél velem. Rendben van?

-Jó, rendben – válaszolta Feri lehorgasztott fejjel.

Bolhaként én is velük tartottam. A gyerekek már várták őket, örömmel szaladtak eléjük.

-Bemutatom a kisfiamat, Ferikét, aki most végre rászánta magát, hogy eljöjjön hozzátok.- mondta az édesanya a gyerekeknek.

Ferit kézen fogták a többiek, és húzták magukkal. Ijedten nézett édesanyjára, aki mosolyogva megnyugtatta:

-Menj csak, megmutatják neked a birodalmukat!

Feri eléggé húzódozott, de végül is hagyta magát. Kis idő elteltével, már ő mesélt az árva gyerekeknek arról, hogy mi is történt a mai napon vele, és így inkább elmenekült a számítógép elől, mintsem továbbra vakarózzon.

A többiek azt gondolták, hogy csak tréfál, hitték is meg nem is.

Ezen a napon történt valami. Feri barátokat szerzett, és ettől kezdve minden héten találkozott velük. Már nem ül annyit a számítógép előtt, csak ha fontos tennivalója akad, és inkább tanulásra használja.

Én pedig este hazapattogtam, úgy ahogy ide jöttem, és fáradtam hajtottam álmra a fejem.

Reggelre visszakaptam teljes méretű testem, gyorsan leültem a számítógép elé, és mielőtt elfelejteném –e történetet, papírra vettem, hogy elolvassátok. Így történt, igaz, volt, mese volt!

Áldozunk a tudomány oltárán?!

Amikor beszorulunk az etika és a logika közé

Az etika előírja, hogy mit tegyünk. Nem az érvekre, hanem a közvetlen intuícióra épül. Az apámat megölnöm bűn. Nem szükségese-
sek érvek. Ha pedig már csak az érvek azok, amelyek megtartanak az etikus cselekvés határain belül, akkor Kanttal együtt mondhatom: már nem is vagyok etikus.

Viszont a logika érvel. Belső mozgásából, az állítás és a tagadás kettősségéből bomlik ki. A létező legkisebb mértékben épít az intuícióra. Érvekből építkeznek, és az érvek bírnak egyedül súllyal benne. És logikus azt állítanunk, hogy a logikus érvek követendők. A tudomány ezen a módon működik. Nem számít, hogy valaki fasiszta vagy kommunista, a matematikai bizonyítása ugyanúgy érvényes. Ha kidolgozza az AIDS elleni védőoltást, akkor elfogadjuk, mindegy, hogy hűségese-e a feleségéhez vagy a férjéhez vagy sem, esetleg még megdöbbenőbb módon erkölcsstelen.

A tudományos teljesítmény tekintetében nem számít az erkölcs. De vajon tényleg így volna?

Ha egy fület klónozzunk annak, akinek egy szerencsétlen esetben leszakadt, azt nagyszerű, üdvözlendő és etikus cselekedetnek tartjuk. Ha azonban embert klónozzunk a tudomány, akkor viszolygunk. De ellenvethetnénk, hogy Kínában jóval kevesebb ellenszenvvel fogadják a klónozásos kísérleteket, mint Európában. Tehát nem is viszolyg mindenki. Relatív lenne az etika? Vajon ha megölni nincs jogunk emberekre, akkor mesterségesen életben tartani vagy létrehozni van?

Persze keresztényként a Bibliának egy adott értelmezésére támaszkodva hozhatunk ítéletet, hogy mi a helyes. De máshogyan ítélt az Ószövetség alapján egy zsidó, és a Jehova tanúi sem ugyanúgy olvassák. Egyszerűbb azt mondani, hogy nem érvényesek az egyik vagy másik csoport érvei, mert nem jól értelmezik a Biblia szövegét. Azonban ez koraszülött válasz volna. Ez az érv ugyanis oda-vissza hat, attól függ, melyik közösség tagja mondja. Eltekintve tehát ettől elkezdjük valamilyen logikus rendszer szerint felépíteni, hogy mit gondolunk etikusnak. Ettől viszont nem leszünk nyugodtabbak. Egy hindu számára hiába bizonyítjuk be logikus érvekkel, hogy a tojásevés egészséges. Ha ő úsnak gondolja, és a hűsevés ellenkezik a vallásával, akkor az észérvek nem fogják a lelkét megnyugtatni. Beszorult ugyanis a logika és az etika közé, és ahogy Max Weber mondja, ilyenkor a hívő vagy meghozza az intellektus áldozatát, és a „józan észnek” ellentmondóan cselekszik, cserébe, hogy a cselekedete vallásilag kifogástalan legyen, vagy kiábrándul a vallásából. Talán hozzátehetnénk a modern pszichológia szavaival, hogy azt az utat választja, ahol a kognitív diszonzanciája elfogadható mértékűre csökken.

A hívő ember hiszi, hogy van az ember feletti világ, az embernek tehát vannak határai, amelyeket nem üdvös átlépni. A régi görögök ismerték a gőgnek azt a formáját, amely kivívja az istenek ellenszenvét és balsorsot szül. A preszókratikus filozófusok közül Anaximandrosz tartotta úgy, hogy az elemek túlkapásaikért egymásnak jóvátételt kell hogy fizessenek. Az indiánok tisztelték a természetet, nem gondolták, hogy bármit megtehetnek a körülöttük levő élőlényekkel, a túlzás megbosszulja magát. A Bibliában Babel tornya építécek az emberi gőg Isten büntetését vonta magára, hiszen az építők túlmentek minden határon. Az Újszövetségből szintén ismert, hogy az embernek vannak határai, ha átlépi ezeket, halál várhat rá, ahogy Anániás és Safira meghaltak,

mert Istent nem lehet becsapni. Mindezek alapján elmondhatjuk, hogy az emberi gondolkodásban mindig élt az a tudás, hogy van határ, amelynek az átlépése az istenek büntetését vonja ránk.

A tudomány nem él ezekkel a premisszákkal. Nincsen határa a kutatásoknak, mindent lehet témának választani. Az organizmustól a sötét anyagig mindent a nagyító üvege elé tarthatunk. Bionyomtatóval a sebesültek sérüléseit helyrehozhatjuk, ahogy azt a Physorg.com-on februárban olvashattuk vagy az ITER-ban hitelesítéssel kísérletezhetünk. Mindez rendben volna, csak mert nem Bábelt építünk? A józan ész szab csak határt a kísérleteinknek, legalábbis ezt szoktuk feltételezni. Azonban ha a tudománytörténet vastkos könyvét végiglapozzuk, akkor láthatjuk, hogy a tudósok gyakran saját magukat is veszélybe sodorva dolgoztak. Például volt olyan fizikus, aki esőben sárkányt eregetett, hogy tanulmányozza a villám-lás fizikáját. Teller Ede és Szilárd Leó levelezésében fellelhető, hogy nem voltak az első kísérleti atomrobbantás előtt biztosak abban, hogy a Föld légkörét nem perzseli-e majd fel a robbantás. Itt nem kisebb, mint az emberiség forgott kockán. Persze nem volt nagy a rizikó, mondhatnánk az epimétheuszi utólagos bölcsesség hangján, de vajon melyikünk tartaná etikusnak a mások fejével való orosz rulettezést?

Sziámi apa mondta a fiának a Buddha szobor előtt: - Fiam, miért imádkozol te olyan Istenhez, akit nem látsz? Nézd, itt vannak a mi Isteneink, ezeket láthatod, imádd őket! A fiú így válaszolt: - Apám! Én inkább imádom azt az Istent, akit én nem látok ugyan, de ő lát engem, mint azt, akit láthatok, de aki nem lát soha."

Áldozattal jár minden kutatás. Időt, pénz és figyelmet szentelnek a kutatók a tudományos tevékenységüknek. Ma már elképzelhetetlen az USA-ban, hogy az állam ne finanszírozza legalább részben, de inkább egészében a NASA kutatásait. Európában is hasonló a helyzet, hiszen szükség van a K+F szektorra. Szükség van új kutatókra, ezért finanszírozzuk az oktatást. A tudomány fejlődését a modern világ fejlődésével gyakran szinonim módon használjuk. Ezért vállaljuk, hogy az atomerőművek olykor felrobbanhatnak. Vállaljuk, hogy a génmódosított növények nagyobb termőképességük ellenére esetleg károsak is lehetnek. Vállaljuk, hogy „kísérleti nyulak” legyenek egyesek egy gyógyszer bevezetés előtti tesztel-

sében, még ha nem veszélytelen is mindez. De ne felejtsük el, hogy ez egy fajtája az orosz rulettnek. Ha pedig hisszük, hogy nem csupán a plafon és a szabad ég van a fejünk felett, akkor tudnunk kell, hogy nem mi tartjuk meg magunkat. Fel kell ismernünk, hogy létezik az a bizonyos határ, bár olykor párkányi szélességű csupán:

A Sátán Jézust felállította a templom párkányára és azt mondta neki, hogy vesse le magát, hiszen Isten úgyis odaküldi az angyalokat, hogy megmentse. De Jézus így

válaszolt:

- Megmondatott: ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.

Nagy Dávid

Modern tízparancsolat

1. Ne nyugtalankodj, ugorj át árnyékodat!
2. Vesd le a "régi embert", s öltsd magadra az újat!
3. Ne rohanj! Soha ne kelljen azt érezned, hogy "ellopják" az idődet!
4. Ne félj a magánytól! A magány beszél!
5. Gyakorold a hallgatást! Így tanulsz meg újra beszélni.
6. Nyisd ki a szemed, s a világ kavargó sokféleségéből csak azt fogadd-be, ami mannává válik benned.
7. Ízeleld a levegőt, a vizet, a napot, az éjszakát. Hagy, hogy teljesen átjárjon minden, ami jó és szép.
8. Tedd bátran kockára szabadságodat.
9. Ha idegen helyre mész, használd ki a névtelenség adta alkalmat, hogy az legyél, aki vagy!
10. Ne siess! Ajándékozz az idődből! Tanulj látni és hallani! Ne szerepeket játssz, inkább játssz együtt másokkal.

A titokzatos test

Egy test ...
Egyik kezével könnyeket töröl,
másik kezével sebeket kötöz,
a harmadikkal utat épít
szívektől szíveig.
Mind dolgozik: a negyedik,
a századik, az ezredik,

szánt-vet, hidat ver, ültet szüntelen.
Magyarországon és
Tanganyikában
és Kínában és bárhol a világon,
mindenfelé találsz ilyen kezet,
és mindenütt a menny felé vezet.
S az Ő kezére ismersz boldogan.
Egy test. Sok tagja van.
Egy test ...
Egyik szájával gyermeket tanít,
másik szájával szenvedőt vigasztal,
a harmadikkal békít,
a negyedikkel szegények szívének
hirdettetik az evangéliom.
Van szája milliom.

S Magyarországon és
Tanganyikában
és Kínában és bárhol a világon,
a vándorutat akármerre járod,
hangját, szavát mindenütt megtalá-

lod,
s ráismersz boldogan.
Egy test. Sok tagja van.

Egy test ...
Idáig érzem, ha egy tagja fáj ...
valahol messze ... túl a tengeren.
És ha szenvedek, szenved mind
velem.
Megerősödik, ha erős vagyok.
Parányi tag a csodálatos testen,
hadd énekeljek arról boldogan,
milyen kicsivé válnak
együtt vállalt bajok,
milyen nagygyá együtt az örömök!
Eltűnnek a határok!
Ez a csoda örök,
szent és határtalan!
Örülj, parányi tag, a nagy titoknak:
Egy test, sok tagja van!

Túrmezei Erzsébet

Irodalmi melléklet

Szülők

Az apának édes melegség öntötte el a szívét, ahogy a rózsaszín ágyacska fölé hajolt. Karácsonytól húsvétig nem látta a kisfiát és most nem tudott betelni a nézésével. Aranyhajától kis lábacska harmatujjáig százszor is összecsókolta már s végre belefektette az állatát a vézna ki tenyerekre.

Hallom, milyen nagy legény vagy!- bólingatta a fejét nevetve. - Te vagy az a híres, aki még éjszaka is mindig lármázol; hadd hallom, milyen verssel tudod köszönteni édesapádat!

Happá...pá...apa!- kacagott a gyerekek, ahogy puha tenyérkéit megcsiklandozta a szúrós szakáll.

Istenem, milyen okos!- csudálkozott az apa és boldogan hintázta meg a gyereket a feje fölött. Az meg szégyenke sikoltozni kezdett és mire az apa visszatette a patyolatvánkosok közé, akkorra már ellepte ibolyaszemét az ijedtség harmata.

Ó, micsoda szép szemek!- csókolgatta az apa a könnyeket. – Mennyivel szebbek ezeknél a bolondságoknál.

Azzal kivett az úti táskájából egy bársonydobozkát és szivárványt szóró drágaköveket csillogtatott meg a baba szeme előtt.

Fogd meg bogaram, fogd meg hamar!- ütögette meg a fiúcska kis orrát az ékszer csöngőjével.

A gyerek kacagott, de nem nyúlt utána a cifraságnak. Szeme a kis kristálytükörre volt szegezve, amelyik az ágya végén függött a falon.

- Nézze meg az ember, hát ilyen hiú kis legény vagy te! Tán a bajuszodat szeretnéd már kipödörni?- nevetett az apa s odatartotta elé a tükröt. A gyerek az után se kapott, csak nézett maga elé mereven.

- Te fiam!- kiáltott az apa rekedten s úgy érezte, mintha valami jeges kéz összeszorítaná a szívét.

- Ap...pa...pa-papp-pa...- gügyögte

a gyerek felágaskodva és tapogatva kereste az ágy rácsát. Az apja az ölébe vette, és sorra mutogatta neki a kutyafejes botját, az óraláncát, a ceruzáját. A gyerekek nem látták meg egyiket se.

Aztán odavitte a kalitkához, amelynek drótját örvendezve veregette a kanári.

- Tyio-tyio-tyio-tincs!

- Pipi, pipi- repdesett a gyerek az apja karján és keresgetve nyújtotta ki kis kacsóit.

- Hála Istennek- sóhajtott az apa, de már a másik percben megint a kétség markolásza a szívét.

A nyitott ablakon át betűzött a nap. Az apa belenézett, elkapta róla káprázó szemét, aztán odavitte a gyereket és fölhajta az állacskaját, belenézette a napba. Az ibolya szemek meg se rebbentek, hanem mereven szegeződtek bele a vakító aranytányérba.

- Űristen, a gyerek vak!- hördült fel az apa.

- Hogy nem írták ezt meg nekem?

S már tántorgott ki a szobából, hogy kérdőre vonja az anyát, mikor hirtelen megállította valami. Mintha valaki azt súgta volna a fülébe:

- Megállj, hiszen az anyja még nem is tudja! Bizonyosan észre se vette még!

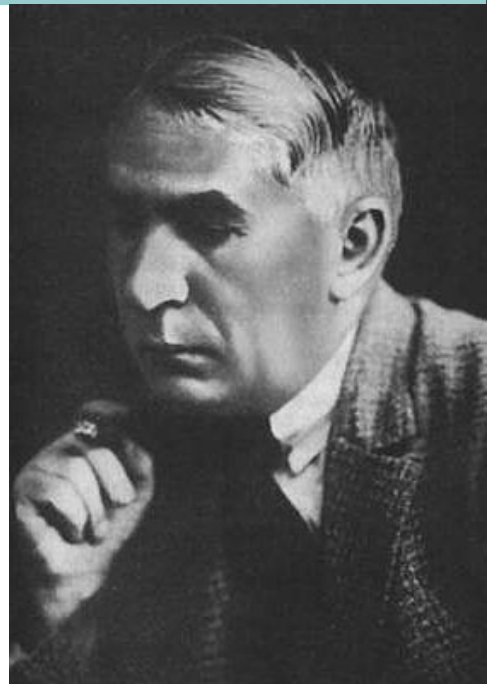
S mire az anya bejött, akkorra már tudott az ágy szélén nevetgélni a gyerekekkel s jókedvűen szólani a feleségéhez:

- Helyre kis legény ez, anyja, csak gyöngécske egy kicsit.

Az anya vézna kis asszony volt, finom és gyöngé, mint a hajnalkavirág s úgyis borzongatta végig- végig valami rettegés, mint szél a hajnalka- virágot. Az apa vidám szava mégis földérintette egy kicsit.

- Majd megerősödik az én kis madaram- szorította a szívére a babát-, külön ember lesz még az apjánál is.

- Tudod, mit gondoltam?- szólt félénken az apa. – Beadnánk a legényt valami gyereküdülő helyre. Tudok egyet, amelyiknek az orvosa jó barátom. Csupa ilyen csöppségeket dajkál, mint a mi bogaracska. Erdőil-

lat, friss lég, napsugár egyszeribe megizmosítaná.

Maga se igen hitte, hogy az anya megválí a gyerekeitől. Annál jobban elcsudálkodott a gyors feleletre.

Én nem bánom, ha te jónak látod- mondta lehajtott fejjel, de azért a szeméhez emelte a kendőjét.

Hála Istennek, nem sejt semmit- tette össze a kezét az apa örömmel.

A fiúcskát ő maga vitte a gyereklepre. Mikor hazatért nem győzött vele dicsekedni, hogy máris milyen pompásan érzi a gyermek magát odakint.

- Minden pillét, minden madarat meg akart fogni, amit látott- újságotla anélkül, hogy szava megreszketett volna.

Most meg az anya mondta összetett kézzel, hogy hála Istennek.

Örülök neki, hogy nem sírt utánam- tette hozzá magyarázat gyanánt, mikor az apa ránézett.

Alig várom, hogy láthassam szégyenkémet.

Az orvos jobbnak látná, ha nem látogatná meg- felhősödött el az apa homloka. – Attól fél, hogy azután nem lesz maradása, hazakívánczik.

Az anya nem szólt semmit, de egy óra múlva már kikocsizott a gyerekekhez. Mikor hazajött, remegve borult az urára.

Ne haragudj, de nem bírtam magammal! Aztán meg az orvosnak is magam akartam a lelkére kötni, hogy vigyázzon a szemünk fényére. Tudod, milyen az anyaszív?

Attól fogva aztán minden héten meglátogatták a kicsit, de mindig külön-külön. S nem győztek egymásnak kérkedni vele, hogy hogy erősödik, szépül a gyerek.

Valóságos kis vasgyúró! – mondta az apa. - Láttad volna, hogy örült, mikor a csörgője nyelét le bírta törni. Még a szeme is villogott örömeiben.

De azt láttad volna, hogy tapsikolt, mikor a kalapomon a tollat meglátta! Alig bírtam kiszabadítani a kacsójából!- tódította az anya.

Ó, de jó neki, hogy semmit se tud!- fojtogatta a keserűség az apát s mindig valami keresnivalója akadt az íróasztala fiókjában.

Ősz vége felé azzal a hírrel jött haza, hogy nemsokára haza lehet hozni a gyereket.

Igazán?- rezzent össze az anya.

Igen, azt mondta az orvos- mondta jókedvűen az apa. – Hát te nem örülsz neki?

Ó, hogy mondhatasz ilyet?- fakadt sírva az anya. Az apa pedig engesztelőleg ölelte meg.

Nekem most dolgom van Pesten, fiam. Két hét múlva visszajövök. Akkor hazahozzuk a legényt.

S ezen olyan kedve támadt, hogy egész nap fütyörészett. Az anyán azonban egyre jobban erőt vett a sírás s az apának is elfulladt a szava, mikor búcsút intett az induló vonatról:

- Két hét múlva, fiam!

Mikor két hét múlva megérkezett egy híres szemorvossal, csodálkozott is, örült is, hogy nem várja a felesége.

Jobban szeretem így- mondta a szemorvos.

- Ha eddig nem tudott semmit, jobb, ha most se tud. Legalább nem aggat a munkámban. Nem anyának való azt látni.

Mégis úgy elszorul a szívem. Roszszat sejtek- mondta az apa, ahogy a

telepre hajtottak.

Ott az orvos mosolyogva fogadta őket és erősen megszorította az apa kezét.

Nincs semmi baj, csak egy kicsit nyugós a fiúcska. Pár nap óta a betegszobában tartjuk.

Sötét terembe vezették őket s csak az orvos suttogását hallották:

Csak egy pillanatnyi világosságot!

Föllebbent a függöny sarka a az apa megtántorodott. Az ágyacska szélén ott ült az anya, sápadtan, kimerülten, de nevető szemekkel. Fél karjával átölelte a gyereket, másik kezéről lehúzta szeméről a kötést.

Nem szabad!- kiáltotta az orvos, de akkorra kivillantak az ibolyaszín szemek s két gömbölyű kis kéz kapkodott a pesti orvos csillogó szemüvege után.

- A-ti-te, a-ti-te!

Az apa zokogva borult térdre az ágy mellett.

Az én kis vakom lát!

Igen, már egy hét óta- mosolygott a telep orvos.

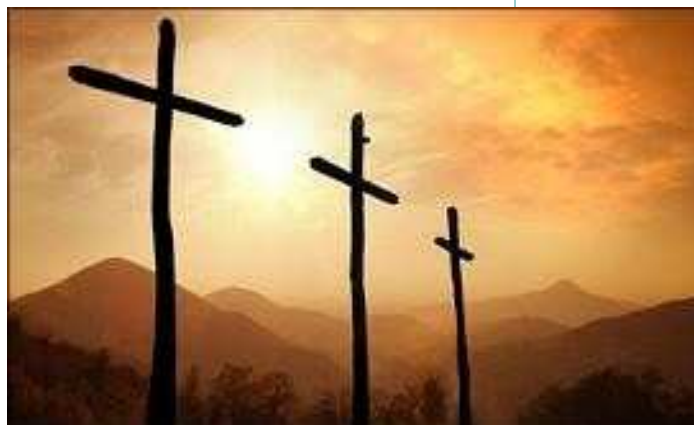
Hála Istennek, akkor már rám nincs szükség- fordult oda a pesti szemorvos az apához. Az anya pedig odakapott az ura vállához:

Hát te tudtad, ember?

Húsvét óta tudom- tördelte boldogan az apa-, de te, te?

Én karácsony óta tudom- mosolygott az anya, úgy, ahogy csak az anyák tudnak mosolyogni.

Móra Ferenc

Harangszó

*Feltámadott,
mondják a népek és*

Megsüvegelik,

*Nevét a názáretinek, ki az ács
fia volt*

*s megenyhült már a szél is s a
rügyek*

kisarjadtak.

*Kétezer éve látják őt a vének és
a gyerekek*

Amint hosszú, fehér

ingecskéjében lépeget

S alszik a tengerre szállt

halászok bárkájában.

*Én is emlékszem rá, mint az
egykori*

Játszó társra

*S ti is útszéli csavargók és mes-
teremberek*

*Akik hű követői vagytok vala-
mennyien*

*A nincstelenségben, az útban és
az igazságban*

*Igen, igen, az Ő árnya is vissz-
hangja vagyunk*

mi

*s bár nem izlelgetjük a húsvéti
bárány húsát*

mindennapi kenyerünkben

s vizünkben

dicsérjük,

*hogy vérünkben
való s meghalt
értünk*

a kereszten.

Kassák Lajos

A szűrős

Mint egy ügyvédi iroda egyetlen titkárnője a viráglocsolás is a kötelességeim közé tartozott.

Nagyon szeretem a növényeket, de nem nagyon értek hozzájuk. Ezért legtöbbször agyonitatom őket. Ügyvédi irodánk mostoha gyermeke egy szűrős, inkább jellegtelen növény volt, amelyben nem leltem különösebb örömet, mert amikor iratokkal a kezemben elsiettem mellette, rendszerint mindig megbökött.

Egy napon, amikor túlságosan elegem lett szűrős természetéből, nem éppen finoman megfogtam és némi elégtétellel bedugtam az iroda leghátsóbb sarkába. Ott aztán lassanként belepte a por. Legtöbbször figyelemre sem méltattam, míg a többi mutatósabb zöld növényen gyakran pihenttem meg hátlatellen számítógéptől elfáradt szememet.

Kötelességtudatom mégis arra indított, hogy legalább időnként adjak vizet a kis szűrősnak-még ha fél szívvel tettem is.

Így telt el vélhetően több, mint egy év, mígnem egy reggel nem akartam hinni a szememnek: a sarokba állított növény megvetése és ellenérzésem dacára szép csendben kinevelt egy lélegzetelállítóan gyönyörű virágot! Ámulva, csodálattal adózva és megszégyenülten álltam e pompa előtt.

Az egész dolog elgondolkodtatott. Vajon nem bánok sokszor emberekkel is így? Csupán szűrős teremtményt látok bennük, amely elől inkább kitekerek. Némelyiküket legalábbis öntudatlanul félretolom, szeretném

őket egy sarokba száműzni, kiiktatni az életemből, mintegy azon az alapon, hogyha nem látom őket, nem is foglalkoztatnak. Tüskék a szememben és csak azt látom meg rajtuk, ami rút. Rejtett belső természetük láthatatlan marad számomra.

Mennyire más Isten! Ézsaiás előretékitve ezt mondja Jézusról: „Mint vesszőszál sarjadt ki előttünk, mint gyöker a szikladt földből. Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhetünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna. Megvetett volt és emberektől elhagyott, fájdalmas férfiak, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele.” (Ézs 53,2-3)

Jézus a híres hegyi beszédben kijelentette hallgatóinak: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.” (Mt 5,3)

Az eredetileg oly magabiztos Péter rájött, mi fontos Isten számára és ezt írja: „...legyetek alázatosak, mert az Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad” (1Pét 5,5)

Isten szemében minden ember értékes. Jézus minden emberért vállalta a keresztet, azokért is, akik nekünk szűrősnak tűnnek. Igen, értünk különösen is. Azokért, akiket a társadalom egyre inkább árnyékba szorít.

Mi olyan hamar ítélünk a külső alapján, de Isten az ember szívét nézi, és lelkünk mélyéig ismer bennünket. „A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölő mécesest nem oltja el.” (Ézs 42, 3; Mt12, 20)

Jézus nem állít bennünket idegesen a sarokba, még ha kudarcot vallunk is, és nem hozunk virágot. Amikor kiszárított ben-

nünket a világ sivatagi szele, amikor megtörték és csüggedtek vagyunk, akkor szabad Hozzá jönnünk. Ő nem ítél el minket, hanem megvigasztal, és újra felgyenesít.

Angelika Jackson

Malomkövek között

*A búzaszem, az megőröltetik.
Aminthogy én is megőröltetem.
Tompán dübörgik a malomkövek:
Hogy nincsen, nincsen, nincsen
kegyelem.*

*A búzaszem, az megőröltetik.
Vajjon mit gondol? - Már semmit
talán...
Vérzön tapad meg összeroncsolt
teste
Valamelyik malomkő oldalán.*

*Mindig, mindig malomkövek
között...
Őrlődve, törve, mint a búzaszem.
Megújulón, meghalni-nem-tudón,
Elátkozottan, pihenéstelen.*

*Mindig, mindig malomkövek
között...
Zordon hatalmak kis játékszere,
Lélek, kit százfélé tép száz erő,
És minden erő mást akar vele.*

*A búzaszemből finom por
szivárog,
A lelkemből a lelkem lisztje hull,
Mit kiöröltek a malomkövek
Belőle lassan, irgalmatlanul.*

*Aranypor-e, vagy fekete hamu:
Ez a kérdés. De mindegy már
nekem.
Ami bennem volt: kiöröltetett.
Vessétek el, ha kő a kenyérem.*

Reményik Sándor

Egy csepp közélet

Nem ér a nevem, káposzta a fejem

Czakó Gábor

Hosszas előkészítés után a Ház elé került az alkotmánytervezet viszonylag laza szövege. Azért eme összetett jelző, mert a kormány országos levélszavazást szervezett azzal a céllal, hogy a közvélemény akaratát figyelembe vehesse a jogalkotó. A közel egy millió válasz részleges földolgozottságú adatai alapján máris kivették a javaslatok közül a családosokat illető esetleges további szavazatra vonatkozó elképzelést.

Sajátos álláspontot foglaltak el az ellenzéki pártok. A Jobbik csatázni fog a patkóban, s lesz, ami lesz, nemmel fog szavazni. Nyilván kisebbségbe kerül, de ezzel olyan jogi helyzetet teremt, amely – reményei szerint – erkölcsi tőkével látja el olyan időkre, amikor maga is alkotmányozó tényező lehet, s a most készülő alaptörvényt el kívánja vetni.

A keserves szocialista párt és az SZDSZ örökébe lépett LMP, népszerűen szólva a Lemp, egymásra talált. Olyannyira, hogy „teljes nézetazonosságban egybeforrnak.”

Mi volna e nézetazonosság? Az, hogy nem vesznek részt az alkotmányozásnak még a vitájában sem, következképp a végszavazásról is kivonulnak. Tehát egy olyan alkotmányozás kezdődik,

amelynek hatálya alól e két párt eleve kivonja magát. Ezzel kinyilvánítja, hogy nem ismeri el a mostani alkotmányt, a rá épülő törvényeket, a 2010-es választás eredményét – mindazt, ami megteremtette az 1989-ben átírt ideiglenes alkotmány helyett egy végleges megalkotásának jogi föltételeit. Lényegében hadat üzentek. Kimondatlan, de döntésükből egyértelmű álláspontjuk szerint az ország két harmados többsége által választott kormányzó csoportosulás nem legitim. Ennélfogva az általa tervezett alkotmány számukra – a páratlanul széleskörű társadalmi vitával együtt – eleve elfogadhatatlan. Ámde nem az alaptörvény tartalmát, ilyen-olyan elveit és rendelkezéseit vitatják, mint jogállamban szokás, hanem a magyar országgyűlés nélkülük kialakult többségének törvényességét vonják kétségbe. Kivonulásuk azt jelzi, hogy döntésüket nem a parlamentekben szokásos jogi érvek, hanem a politikai gyűlölet vezérli. Ha a FIDESZ-KDNP épenséggel az ő szívük szerinti törvényt fogadná el, azt is elvetnék. Ez persze nem derülhet ki, mert nem tesznek javaslatot.

Összefoglalva: e két párt kilépett a jogállamiság köréből. Ez nem új, mert az MSZP elvtársai 1918-19-

ig visszamenően így kormányoztak, s amennyire rajtuk múlt, élesztgették e sajátos hagyományukat az elmúlt nyolc esztendőben is. Eredményeikről a büntetőbírók fogják szakvéleményt adni.

Érdeemes emlékezetünkbe idézni, hogy a 2006-os őszi beszéd és az őszi tüntetések véres leverése nyilvánvalóan törvénytelen volt, ám az akkori ellenzék – a mostani két kormánypárt – a közvélemény nyomásának ellenállva megmaradt az alkotmányosság keretei között...

Ebben a folyamatban napnál világosabb, hogy a Lehet Más a Politika hajszálra ugyanazt a méregkeverést folytatja, mint az SZDSZ.

Mindenestre az említett két komoly párt a gyermekteleg „Nem ér a nevem, káposzta a fejem!” kiáltás színvonalára helyezkedett.

Az MSZP bejelentette, hogy „rész-országgyűléseket” fog tartani. A kifejezés olyasféle képzavar, mint például a „rész-egészség.” Tudjuk, hogy ezt a pártot sosem fűtötte a magyar nyelv iránti lelkesedés. Sem. A tervezett összejöveteleken nyilván nem törvényvaslatokat vitatnak, hanem a kormány és a miniszterelnök gyalázásával és rágalmozásával foglalkoznak majd, vagyis tőlük telhetően mélyíteni igyekeznek a Lakitelki Találkozó másnapján elkezdett árokásást a nemzet lelkében: számukra megengedhetetlen, hogy az ország lakói nélkülük próbálják életüket intézni. Az MSZP és az SZDSZ utódpartja nem fogad el az országban demokratikus politikai berendezkedést. Olyant, melyben nem ők az urak.

Kamaszvonat

Közelít a nyár

Két dologtól alszom el unalmamban. Az egyik, amikor manapság itthon a sajtószabadságért tüntetnek, a másik pedig, amikor hittanosaink családjai azt hiszik, hogy a sok-sok áldozattal megszervezett nyári táborainkba való jelentkezéssel ők tesznek szívességet. Mindkettő mögött túlzott önértet, tájékozatlanság és átgondolatlan-ság húzódik meg. -Nem baj, úgyis rossz alvó vagyok...

Döme: Atyám, mikor vihetem le a tábori jelentkezési lapomat?

András atya: A jövő nyárra még korai, az ideire már késő. Letelt a határidő.

Döme: Jaj, ezt atya nem gondolja komolyan, hogy egy-két napon múlhat!

András atya: De igen, nagyon komolyan gondolom. Ha ebben laza vagyok, akkor a régi, jól bevált séma érvényesül, hogy addig játszom a vaj szívű, engedékeny atyát, amíg az indulás előtti napon sem tudom még, hogy másnap reggel hányan indulunk.

Döme: Jó, de hát bárkinek bármi közbejöhethet.

András atya: Látod, éppen erről van szó. Azért kell márciusban letenni a voksunkat a nyári programokra, hogy érzékeljük: az egyházi szervezés nem kerülhet minden más mögé.

Döme: Még mindig jobb, mintha valaki valamire nem is jelentkeznek.

András atya: A nem jelentkezők mögött tudom, hogy problémás család áll, ahol megbillent, esetleg teljesen felborult az értékrend.

Vagy a nevelés, vagy a vállalás, vagy az általános emberi tartás terén. Aki viszont az utolsó pillanat után kapcsol, hogy lám, ez mégiscsak érte van, az vagy hanyag, vagy bizonytalan. Mindkettő méltatlan az ügyhöz.

Döme: Milyen ügyhöz?

András atya: Figyelj! Ahhoz, hogy ilyen olcsón velünk gyertek, fenn kell tartanunk a táborhelyet, kisenyugdíjas nének adakoznak a nyaralásotokra, mert bennetek látják a jövőt; továbbá központi, egyházi segítséget is kapunk, én magam rengeteget készülök rá, hogy az a néhány nap pörögjön és emlékezetes legyen, ami pedig a legfontosabb, hogy a hitre nevelésért és közösségformálásért vagyunk együtt. Elég ennyi érv?

Döme: Jó, persze, de nem is bírnanék másképp anyagilag, mert Madridba is rengeteg pénz kell a katolikus fiatalok találkozására.

András atya: Ha jól tudom, senki nem unszolt, ti döntöttetek arról, hogy mentek, persze jól tettétek.

Döme: Ez véletlenül nem áldozat?

András atya: Dehogynem, mindjárt megkönyvezem. Gondolom, azt is értetek szervezték.

Döme: Jó, de erre nem kapunk semmilyen támogatást.

András atya: A mi körzetünkben két buszt indítanak, de azok már beteltek, mielőtt jelentkezhattunk volna, ezért vagytok kénytelenek külön utazni, saját zsebből.

Döme: Ez meg hogy történt?

András atya: Ne ejts zavarba ilyen kérdésekkel, ha megkérhetlek!

Döme: Jó, de atyám, örülni kelle-

ne annak is, hogy a mai világban még vannak fiatalok, akik ilyen programokban részt vesznek.

András atya: El vagy tévedve, gyermekem. Ha a hittanhoz, a ministráláshoz, a közösségi feladatokhoz ragaszkodtok, akkor azt is a magatok lelki javáért teszitek, csak még nehezebben látjátok be. Ennek mintegy jutalma, ösztönzője minden olyan esemény, ami a kikapcsolódásotokért, a nyaralásotokért, a szórakozásotokért történik.

Döme: Jó, és akkor most lemaradtam a határidőről, így nem is mehetek táborba?

András atya: Nem, de üdvözlőlapot küldünk!

Döme: Atyám, csak van valami megoldás! Például egy komolyabb jóvátétel a késéseimért?

András atya: Na, látod, ezen gondolkozhatunk, de a te ötleted legyen, és olyan valami, amiből megérzed, hogy nem érte meg kifutni az időből.

Döme: Persze ez is a nevelésemért folyik, hogy korrektebb ember legyek, szóval, gondolom, nekem kell hálásnak lennem érte.

András atya: Látod, a logikád máris jobban pörög... Ennyivel előrébb vagyunk!

Pajor András

A kegyelem gondolatai

Fogom 92 éves édesanyám kezét és szemmemmel a tekintetét keresem. Ő azonban mereven elbámul mellettem. Édesanyámnak két napja szélütése volt, és ennek során elvesztette látóterének egy részét. Megrendülten olvasom az interneten ennek a diagnózisnak a leírását. Az ő esetében mindkét szem látótére 50%-ban beszűkült; ez laikus módon elmagyarázva azt jelenti, hogy a bal és a jobb szem már csupán középtől jobbra „lát”. Ily módon már nem lehetséges a térbeli látás. Anyukám mindenütt mellé nyúl, evésnél is vezetni kell a kezét, gyakran elvétí a száját. Mennyire képes megtanulni egy idő ember, hogy együtt éljen ezzel a korlátozottsággal, milyen lesz, ha majd először kelhet föl. Tiszta látás nélkül a járás sem biztonságos.

Látom rajta a kétségbeesést. Rajtam is eluralkodik a jövőtől való félelem. A szemem volt időskora legnagyobb kincse. Még olvashatott, írhatott, tévészhetett, és mindezekelőtt önállóan végezte a mindennapi kis teendőket. Mindez elmúlt! Vajon megbirkózom-e majd az ápolás feladatával, ha újra hazajöhet? Hozzá kell-e majd szokni az állandó zürzavarhoz, a felborogtatott poharakhoz és ahhoz a félelemhez, hogy mindenütt megbotlik és mellélép? Komor a gondolatvilágom.

Ekkor mintha egy függőnyt húznának földre, Isten kegyelme erőteljes fényvel bevilágít borús elmélkedéseimbe. *Csendesdj el és ismerd fel, hogy én Isten vagyok. Az én kegyelem elég neked. Nem arra teremtettelek, hogy elkeseredj, ahogyan szenvedést sem idézek elő szánt szándékkal. Én tudom, hogyan lesz majd tovább, bízz bennem. Kegyelmemből teljesen meg nem érdemelt módon megváltottalak. Fiamnak a vére minden bűnödöt lemosta. A gyermekem vagy, oltalmam alatt állsz.*

Az, hogy az édesanyám ilyen magas kort érhetett meg, tisztán meg nem érdemelt kegyelem. Isten velünk van. Veled, Atyám, megbirkózunk az új feladattal. Te már sok völgyön átvettél bennünket. Ezeket az életkörülményeket annak új lehetőségeként akarom elfogadni, hogy növekedhetem a Te kegyelmedben. Nehezemre esik. Újra meg újra ellent kell állnom a könnyek áradatának. De ha Rád emelem a tekintetem, az többet számít minden nyilvánvaló, nehéz, félelmet keltő dolognál. Mindezek mögött már ott sorakoznak a Te ajándékaid, épp csak nem látom helyet őket. Hagyom, hogy egy ilyen szorult helyzet összekuszáljon, holott te bearanyozhatod. Olyan gyakran engedted ezt már átelnem. Ragaszkodni akarok a jó megtapasztalásokhoz, amit csak gyermeki hittel tehetek meg. Atyám ajándékozz nekünk még többet a te kegyelmedből. Köszönöm Neked mindenható kegyelmes atya!

Silvia Konstantinou

2011. május

1. vasárnap: HÚSVÉT 2. VASÁRNAPJA

(Szent József, a munkás, Szent Zsigmond, Szent Jeremiás)

[ApCsel 2.42-47; Zs 117; 1Pét 1.3-9; Jn 20.19-31](#)

Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében

2. hétfő: SZENT ATANÁZ

[ApCsel 4.23-31; Zs 2; Jn 3.1-8](#)

Megteltek mindnyájan Szentlélekkel, bátran hirdették az igét

3. kedd: SZENT FÜLÖP ÉS JAKAB APOSTOLOK (ünnep)

[1Kor 15.1-8; Zs 18A; Jn 14.6-14](#)

A feltámadt Krisztus megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak

4. szerda

(Szent Flórián, Szent Guidó)

[ApCsel 5.17-26; Zs 33; Jn 3.16-21](#)

Hirdessétek a népnek az erről az életről szóló tanítást!

5. csütörtök

[ApCsel 5.27-33; Zs 33; Jn 3.31-36](#)

Atyánk Istene feltámasztotta Jézust, akinek mi tanúi vagyunk

6. péntek

[ApCsel 5.34-42; Zs 26; Jn 6.1-15](#)

Örömmel távoztak, mert méltók voltak gyalázatot szenvedni Érte

7. szombat

(Boldog Gizella, Szent Notker)

[ApCsel 6.1-7; Zs 32; Jn 6.16-21](#)

Kiválasztották azokat, akik telve voltak Lélekkel és bölcsességgel

8. vasárnap: HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA

[ApCsel 2.14.22-28; Zs 15; 1Pét 1.17-21; Lk 24.13-35](#)

Jézust feltámasztotta Isten, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt

9. hétfő

(Boldog Gerhardinger Mária Terézia)

[ApCsel 6.8-15; Zs 118.23-30; Jn 6.22-29](#)

Isten nagy csodákat és jeleket tett a nép között

10. kedd

(Szent Jób)

[ApCsel 7.51 - 8.1a; Zs 30; Jn 6.30-35](#)

Úr Jézus, vedd magadhoz lelkeimet!

11. szerda

(Szent Odó, Majolusz, Odiló és Hugó cluny-i apátok)

[ApCsel 8.1-8; Zs 65; Jn 6.35-40](#)

Elmentek, és hirdették Isten igéjét

12. csütörtök

(Szent Néreusz és Szent Achilleusz, Szent Pongrácz)

[ApCsel 8.26-40; Zs 65; Jn 6.44-51](#)

Ha teljes szívedből hiszel, megkeresztelkedhetsz

13. péntek

(Szent Szerváciusz, Bogner Mária Margit)

[ApCsel 9.1-20; Zs 116; Jn 6.52-59](#)

Választott eszközöm ő, hogy nevemet a népek elé vigye

14. szombat

[ApCsel 9.31-42; Zs 115; Jn 6.60-69](#)

Az egyház a Szentlélek vigaszával telt el

15. vasárnap: HÚSVÉT 4. VASÁRNAPJA

(Szent Pachómiusz apát, Szent Zsófia)

[ApCsel 2.14a.36-41; Zs 22; 1Pét 2.20b-25; Jn 10.1-10](#)

Jézust, akit keresztre feszítettek, Krisztussá tette Isten

16. hétfő

(Nepomuki Szent János)

[ApCsel 11.1-18; Zs 41-42; Jn 10.11-18](#)

A pogányoknak is megadta az Isten a megtérést az életre

17. kedd

(Babylon Szent Paszkál)

[ApCsel 11.19-26; Zs 86; Jn 10.22-30](#)

Az Úr volt velük, ezért sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz

18. szerda

(Szent I. János pápa, Szent Erik)

[ApCsel 12.24 - 13.5a; Zs 66; Jn 12.44-50](#)

Az Úr igéje növekedett és terjedt

19. csütörtök

(Szent Celesztin pápa majd remete, Szent Alkuin)

[ApCsel 13.13-25; Zs 88.2-27; Jn 13.16-20](#)

Dávid útoáiból támasztotta Isten Üdvözítőnket, Jézust

20. péntek

(Sziénai Szent Bernardin)

[ApCsel 13.26-33; Zs 2; Jn 14.1-6](#)

Igéretét teljesítette Isten, amikor feltámasztotta Jézust

21. szombat

[ApCsel 13.44-52; Zs 97; Jn 14.7-14](#)

Az Úr igéje elterjedt az egész vidéken

22. vasárnap: HÚSVÉT 5. VASÁRNAPJA

(Szent Rita)

[ApCsel 6.1-7; Zs 32; 1Pét 2.4-9; Jn 14.1-12](#)

Kiválasztották azokat, akik telve voltak Lélekkel és bölcsességgel

23. hétfő

(Boldog Apor Vilmos, Szent Dezső)

[ApCsel 14.5-18; Zs 113B; Jn 14.21-26](#)

A hiábavaló dolgokból térjétek meg az élő Istenhez!

24. kedd: SZÜZ MÁRIA, A KERESZTÉNYEK SEGÍTSÉGE

(Lerini Szent Vince)

[ApCsel 14.19-28; Zs 144; Jn 14.27-31a](#)

Sok viszontagságon át kell bemennünk az Isten országába

25. szerda

(Tiszteletreméltó Szent Béda, Szent VII. Gergely,

Pazzi Szent Mária Magdolna)

[ApCsel 15.1-6; Zs 121; Jn 15.1-8](#)

Elbeszélték: milyen nagy dolgokat tett velük az Isten

26. csütörtök: NÉRI SZENT FÜLÖP

[ApCsel 15.7-21; Zs 95; Jn 15.9-11](#)

A pogányok közül akar magának népet választani az Isten

27. péntek

(Canterbury-i Szent Ágoston)

[ApCsel 15.22-31; Zs 56; Jn 15.12-17](#)

A szükséges dolgokon kívül semmi más terhet nem rakunk rátok

28. szombat

[ApCsel 16.1-10; Zs 99; Jn 15.18-21](#)

Isten rendelt minket oda az evangélium hirdetésére

29. vasárnap: HÚSVÉT 6. VASÁRNAPJA

[ApCsel 8.5-8; Zs 65; 1Pét 3.15-18; Jn 14.15-21](#)

Rájuk tették a kezüket, és részesültek a Szentlélek ajándékában

30. hétfő

(Szent István Jobbja, Szent Johanna)

[ApCsel 16.11-15; Zs 149; Jn 15.26 - 16.4](#)

Az Úr megnyitotta Lidia szívét, hogy figyeljen Pál szavaira

31. kedd

[ApCsel 16.22-34; Zs 137; Jn 16.5-11](#)

Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj mind te, mind házaid népe!

NARNIA 3

A HAJNALVÁNDOR ÚTJA C. RÉSZ

Hittanos tábor Tata
mellett!

Helyszín:

Nagytagyospuszta

(Tatabánya és Tata között)

Időpontok : - lányok: július 25-30.
- fiúk: augusztus 8-13.

Részvételi díj: 16.000 Ft

Táboros szülői értekezlet: május 27. péntek du. 5
órákor a plébánia Szent József termében (Ady út 15.)

www.szentjosef.plebania.hu